ÎNTRE DEALURI, ORAŞELE

CLIVE BARKER

Iată o prezenţă neaşteptată în paginile Almanahului, un scriitor de horror şi dark fantasy. Apreciat drept cel mai bun autor britanic de gen, el s-a născut în 1952, în Liverpool. Scriitor profesionist, dramaturg, desenator, scenarist şi regizor (are la activ 3 filme), a debutat fulminant în 1984, publicând simultan (!) trei volume de povestiri: *Books of Blood* I, II şi III.

De-abia în prima săptămână a călătoriei în Iugoslavia a descoperit Mick ce bigot politic îşi alesese ca iubit. De bună seamă, fusese prevenit. Un homosexual din Baths îi spusese că Judd era mai de dreapta decât Attila Hunul, dar omul fusese unul dintre foştii iubiţi ai lui Judd, iar Mick bănuise că era mai multă răutate decât înţelegere în respectivul asasinat de personalitate.

Bine ar fi fost să-l fi ascultat! Atunci nu ar mai fi condus pe acel drum interminabil într-un Volkswagen ce căpătase brusc dimensiunea unui coşciug, ascultând părerile lui Judd despre expansiunea sovieticilor. Dumnezeule, era atât de plicticos. Nu făcea conversaţie, ci ţinea o prelegere şi încă una nesfârşită. În Italia, predica se referise la modul în care comuniştii exploataseră votul ţăranilor. Acum, în Iugoslavia, Judd se ambalase cu adevărat pe această temă, iar Mick era pe punctul de a-l pocni pe acest tip greu de convins.

Nu pentru că ar fi fost în dezacord cu tot ceea ce spunea Judd. Unele argumente (acelea pe care Mick le înţelegea) păreau de bun simţ. Dar, de fapt, ce ştia el? Era profesor de dans, iar Judd ziarist, un adevărat profesionist. Mick considera, ca şi cei mai mulţi ziarişti pe care-i întâlnise, că era obligat să aibă o opinie referitoare la tot ce există sub soare. În special la politică: cea mai bună troacă în care te puteai bălăci. Puteai să-ţi bagi nasul, ochii, capul şi picioarele din faţă în gunoiul ăla şi să te simţi bine împroşcându-l peste tot. Era un subiect inepuizabil, ceva ce conţinea câte

puţin din fiecare lucru pentru că orice, după părerea lui Judd, aparţinea politicului. Artele reprezentau chestii politice. Sexul constituia o problemă politică. Religia, comerţul, grădinăritul, mâncatul, băutul, pârţâitul – toate aveau natură politică.

Iisuse, era o plictiseală ce-ţi dădea dureri de cap; o plictiseală ucigătoare, insensibilă la dragoste.

Şi mai rău, Judd nu părea să-şi dea seama cât de plictisit devenise Mick, sau dacă o făcuse, nu-i păsa deloc. Continua pur şi simplu să vorbească prolix, argumentele sale devenind din ce în ce mai neserioase, propoziţiile alungindu-se pe măsură ce maşina înghiţea kilometri.

Judd, hotărâse Mick, era un bastard egoist şi urma să se despartă de el de îndată ce voiajul lor de nuntă avea să se termine.

* * *

Judd nu-şi dăduse seama ce fluşturatic într-ale politicii era Mick până la acea călătorie nesfârşită şi nemotivată prin cimitirele culturii europene. Tipul arăta teribil de puţin interes faţă de situaţia economică sau politică a ţărilor prin care treceau. Dovedea indiferenţă faţă de adevărurile aflate în spatele situaţiei din Italia şi căsca, da, căsca atunci când el încerca (şi eşua) să dezbată ameninţarea rusească la adresa păcii mondiale. Trebuia să privească în faţă adevărul dureros: Mick era o „fetiţă”; nu exista alt termen pentru el. În regulă, poate că nu vorbea politicos şi nu purta bijuterii în mod excesiv, dar rămânea oricum o „fetiţă”, bucuros să se bălăcească în lumea de vis a frescelor Renaşterii timpurii şi a icoanelor iugoslave. Condiţiile complexe şi contradictorii, chiar agoniile ce duseseră la înflorirea şi ofilirea acelor culturi, îl oboseau pur şi simplu. Mintea nu-i era mai profundă decât înfăţişarea; era un nimeni bine-crescut.

Halal lună de miere!

* * *

După criteriile iugoslave, drumul ce pornea înspre sud, de la Belgrad la Novi Pazar, era unul bun. Existau mai puţine hârtoape decât pe multe altele pe care călătoriseră şi era relativ rectiliniu. Oraşul Novi Pazar se întindea pe valea râului Raska, partea de sud a oraşului luând numele acestuia. Nu era o zonă populară printre turişti. În ciuda drumului bun, rămăsese inaccesibilă şi-i lipseau condiţiile sofisticate de viaţă; totuşi Mick hotărâse să vadă mănăstirea Sopocani, aflată în partea vestică a oraşului şi, după

câteva discuţii aprinse, câştigă.

Călătoria se dovedi a fi neinspirată. De ambele părţi ale drumului, terenurile cultivate păreau aride şi prăfuite. Vara fusese neobişnuit de fierbinte şi seceta afectase multe sate. Recoltele erau compromise, iar vitele fuseseră sacrificate prematur pentru a le împiedica să moară de foame. Puţinele feţe zărite pe marginea drumului purtau întipărite pe ele expresii de învinşi. Chiar şi copiii aveau expresii aspre; sprâncenele erau la fel de încruntate ca şi căldura stătută ce plutea peste vale.

Acum, cu cărţile date pe faţă după o ceartă în Belgrad, cei doi călătoriseră în tăcere cea mai mare parte a timpului; totuşi drumul drept, ca majoritatea drumurilor de acel gen, invita la discuţii aprinse. Atunci când şofatul este uşor, mintea scotoceşte după ceva care s-o ţină trează. Şi ce poate fi mai bun decât o ceartă?

— De ce dracu' vrei să vezi blestemata aia de mânăstire? vru să ştie Judd.

Era o invitaţie clară.

— Am făcut atâta drum... încercă Mick să menţină tonul de conversaţie. Nu avea chef de discuţie în contradictoriu.

— Alte ticăloase de Fecioare, aşa-i?

Păstrându-şi vocea cât mai calmă posibil, Mick înşfăcă Ghidul şi citi cu voce tare: „...se pot încă vedea şi admira unele dintre cele mai minunate picturi sârbeşti, inclusiv ceea ce mulţi comentatori consideră a fi capodopera durabilă a şcolii de la Raska: «Adormirea Maicii Domnului»".

Tăcere.

Apoi Judd:

— M-am săturat până peste cap de biserici.

— E o capodoperă.

— Dacă te iei după cartea aia blestemată, toate sunt capodopere.

Mick simţi cum începe să-l părăsească stăpânirea de sine.

— Cel mult două ore şi jumătate...

— Ţi-am spus, nu mai vreau să văd încă o biserică. Mirosul lor îmi face greaţă. Duhoare stătută de tămâie, sudoare şi minciuni...

— E doar un mic ocol, apoi revenim la şosea şi-mi poţi oferi altă prelegere despre subvenţiile pentru fermieri în Sandzak.

— Încerc doar să port o conversaţie decentă, în loc de prostiile fără de sfârşit despre blestematele de capodopere sârbeşti...

— Opreşte maşina!

— Ce?

— Opreşte maşina!

Judd trase Volskwagen-ul pe marginea şoselei. Mick coborî.

Şoseaua era fierbinte, dar sufla o briză uşoară. Respiră adânc şi se îndreptă spre mijlocul drumului. Nu se zăreau nici maşini şi nici pietoni. Pustiu în ambele direcţii. Dealurile licăreau în căldura degajată de câmpurile din jur. În şanţuri creşteau maci sălbatici. Mick traversă şoseaua, se lăsă pe vine şi culese unul.

În spatele său, auzi trântindu-se portiera Volskwagen-ului.

— De ce ne-am oprit? întrebă Judd. Vocea îi era ţâfnoasă, sperând încă într-o discuţie în contradictoriu, implorând-o.

Mick se ridică, jucându-se cu macul. Avea seminţele aproape formate, în acea vară târzie. Petalele căzură de pe receptacul de îndată ce le atinse, mici picături roşii împrăştiate pe asfaltul gri.

— Te-am întrebat ceva, spuse din nou Judd.

Mick privi în jur. Judd stătea înapoia maşinii, sprâncenele-i încruntate indicând o stare incipientă de mânie. Chipeş, oh, da, o faţă care le făcea pe femei să plângă frustrate pentru că era homosexual. O mustaţă neagră şi stufoasă (perfect îngrijită), dar şi nişte ochi pe care-i puteai privi veşnic şi în care nu aveai să vezi de două ori aceeaşi sclipire de lumină. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, se gândi Mick, trebuie un bărbat atât de arătos să fie un rahat atât de insensibil?

Judd îi întoarse privirea dispreţuitoare, holbându-se la drăguţul cu mină bosumflată aflat de cealaltă parte a drumului. Mica scenetă pe care Mick o juca înadins pentru el aproape că-l făcea să vomite. Ar fi putut fi verosimilă la o fecioară de şaisprezece ani, dar îi lipsea credibilitatea la un tip de douăzeci şi cinci.

Mick lăsă să-i cadă floarea şi-şi scoase tricoul din blugi. Un stomac cu muşchii încordaţi, apoi un tors zvelt şi neted apărură pe măsură ce-şi trăgea tricoul. Părul îi era ciufulit în clipa când capul îi reapăru la lumină, iar pe faţă i se întipărise un rânjet larg. Judd îi privi pieptul. Bine făcut, dar nu prea musculos. Cicatricea unei operaţii de apendicită se întrezărea din blugii decoloraţi. Un lanţ de aur, mic dar strălucitor în lumina soarelui, atârna în scobitura gâtului. Întoarse fără intenţie rânjetul lui Mick şi un fel de pace se reinstaură între ei.

Mick îşi desfăcea cureaua.

— Vrei s-o facem? întrebă el, continuând să rânjească.

— N-are nici un rost, veni răspunsul, deşi nu la această întrebare.

— Ce n-are?

— Nu suntem compatibili.

— Pariem?

Acum era cu fermoarul tras şi se îndrepta spre lanul de grâu ce mărginea şoseaua.

Judd îl privea în timp ce Mick deschidea drumul prin marea unduitoare, spatele său având culoarea grânelor, aşa încât era aproape camuflat de ele. Era periculos să faci dragoste în aer liber – nu se aflau în San Francisco şi nici măcar în Hampstead Heath. Nervos, Judd aruncă o privire în lungul şoselei. Tot pustie în ambele direcţii. Iar Mick se răsucea în lan, se răsucea spre el şi-i zâmbea şi-şi flutura mâna precum un înotător ce se menţinea la suprafaţa unor brizanţi aurii. Ce dracu'... nu era nimeni care să vadă, nimeni care să ştie. Doar dealurile, materie lichidă în aburul produs de căldură, cu pantele lor împădurite aplecate spre ocupaţiile pământului şi un câine abandonat undeva la marginea drumului, aşteptând un stăpân pierdut.

Judd urmă cărarea făcută de Mick prin lanul de grâu, descheindu-şi cămaşa în timp ce mergea. În faţa lui fugeau şoareci de câmp, alergând cu paşi mărunţi printre tulpini, pe măsură ce uriaşul le tăia calea, iar picioarele sale produceau un zgomot ca de tunet. Judd le văzu panica şi zâmbi. Nu vroia să le facă nici un rău, dar cum să ştie ei asta? Poate că omorâse vreo sută de vieţuitoare, şoareci, gândaci, viermi, înainte de a ajunge la locul în care, pe un pat de grâu călcat în picioare, zăcea întins, continuând să rânjească, dar gol puşcă, Mick.

Au urmat minute bune de dragoste, o dragoste pasionată, egală ca plăcere pentru fiecare; pasiunea lor era precisă, cei doi simţind momentul când extazul ce nu necesita efort devenea presant, când dorinţa se transforma în necesitate. Se strânseră împreună, membru lângă membru, limbă lângă limbă, într-un nod pe care doar orgasmul îl putea dezlega, spatele lor pârlit şi zgâriat alternativ pe măsură ce se rostogoleau pe jos schimbând ghionturi şi sărutări. În mijlocul acţiunii, ejaculând împreună, au auzit pufăitul unui tractor ce trecea prin apropiere; dar erau dincolo de punctul în care le mai păsa de ceva.

Şi-au croit drum înapoi spre Volskwagen, cu grâu sfărâmat în păr şi în urechi, în ciorapi şi între degetele de la picioare. Rânjetele fuseseră înlocuite de zâmbete uşoare; armistiţiul, chiar dacă nu era unul permanent, avea să dureze cel puţin câteva ore.

Maşina dogorea şi au fost nevoiţi să deschidă toate ferestrele şi portierele pentru a permite brizei să o răcească puţin, înainte de a-şi continua drumul spre Novi Pazar. Era ora patru şi mai aveau încă o oră bună de mers.

În timp ce urcau în maşină, Mick zise:

— O lăsăm baltă cu mănăstirea, da?

Judd căscă gura...

— Am crezut că...

— Nu mai puteam suporta încă o ticăloasă de Fecioară...

Au râs uşor, apoi s-au sărutat, simţindu-şi gustul unul altuia, un amestec de salivă cu iz de spermă sărată.

* * *

În ziua următoare, vremea se arăta frumoasă, dar nu excesiv de caldă. Cerul nu era albastru, fiind acoperit cu un nor alb uniform. Aerul dimineţii îţi pătrundea în nări precum eterul sau menta.

Vaslav Jelovsek urmărea porumbeii în piaţa centrală din Popolac, cochetând cu moartea, în timp ce săltau şi fluturau din aripi în faţa vehiculelor ce treceau încoace şi-ncolo. Cu treburi militare sau civile. Un aer de sobrietate ascundea cu greu emoţia pe care o resimţea în acea zi, o emoţie ce ştia că era împărtăşită de fiecare bărbat, femeie sau copil din Popolac. Împărtăşită şi de porumbei. Poate de aceea se jucau ei cu atâta dexteritate printre roţi, ştiind că în această zi a zilelor nimic nu li se putea întâmpla.

Scrută din nou cerul – aceeaşi boltă albă pe care o cerceta de la revărsatul zorilor. Stratul de nori era coborât, nu tocmai o atmosferă ideală pentru ceremonii. Prin minte îi trecu o expresie, o expresie englezească pe care o auzise de la un prieten: „a fi cu capul în nori”. Însemna, după părerea sa, a fi cufundat în visare, într-un vis alb şi invizibil. Atât, se gândi el crispat, ştia occidentul despre nori – că simbolizau visele. Era nevoie de o perspicacitate ce apusenilor le lipsea pentru a înţelege adevărul din această expresie obişnuită. Aici, în dealurile secrete, nu ar crea ei o realitate spectaculoasă din acele cuvinte fără rost? Un proverb viu.

Un cap în nori.

Deja primul contingent se aduna în piaţă. Existau unul sau doi absenţi pe caz de boală, dar rezervele de abia aşteptau să le ia locul. Câtă înflăcărare! Zâmbete atât de largi când o rezervă îşi auzea strigat numele şi numărul matricol şi era scos din linie pentru a se alătura membrului ce începea deja să se contureze. De ambele părţi, miracole de organizare. Fiecare cu sarcina sa şi cu locul său. Nici un fel de strigăte sau îmbrânceli; într-adevăr, vocile de-abia depăşeau şoaptele. El urmărea plin de admiraţie în timp ce continua poziţionarea, intrarea în formaţie şi fixarea în rânduri.

Urma să fie o zi lungă şi obositoare. Vaslav fusese în piaţă încă cu o

oră înaintea zorilor, bând cafea din pahare de plastic, de import, discutând rapoartele meteorologice sosite din jumătate în jumătate de oră de la Pristina şi Mitrovica şi urmărind cerul fără stele pe măsură ce lumina cenuşie a dimineţii înainta tiptil. Acum bea a şasea cafea şi era de-abia ora şapte. De cealaltă parte a pieţii, Metzinger arăta la fel de obosit şi neliniştit ca şi Vaslav.

Urmăriseră împreună – el şi Metzinger – zorile ce se scurgeau dinspre est. Dar acum se separaseră, uitând prietenia lor anterioară şi nu aveau să-şi mai vorbească până la final. La urma urmelor, Metzinger era din Podujevo. Trebuia să-şi sprijine propriul oraş în bătălia ce urma. Mâine vor schimba între ei poveştile aventurilor lor, însă astăzi trebuiau să se comporte ca şi cum nu s-ar fi cunoscut unul pe celălalt, nici măcar atât cât să schimbe un zâmbet. Fiindcă astăzi ei trebuiau să fie pe de-a-ntregul partizani, interesându-se doar de victoria propriului oraş asupra celuilalt.

Primul picior al lui Popolac se ridicase, spre satisfacţia reciprocă a lui Metzinger şi Vaslav. Fuseseră făcute verificări meticuloase, iar piciorul părăsi piaţa, umbra sa proiectându-se uriaşă pe faţada Primăriei.

Vaslav îşi sorbi cafeaua dulce, dulce şi-şi permise un mic mormăit de satisfacţie. Ce zile, ce zile! Zile pline de glorie cu drapele fâlfâind în văzduh şi vederi ce-ţi întorceau stomacul pe dos, destul pentru a-i ajunge unui bărbat pentru o întreagă viaţă. Era o anticipare frumoasă a Raiului.

Lăsaţi-i Americii plăcerile ei simple, şoriceii animaţi, castelele acoperite cu dulciuri, cultele şi tehnologiile sale – el nu dorea nimic din toate acestea. Cea mai mare minune a lumii se afla aici, ascunsă între dealuri.

Ah, ce zile!

În piaţa centrală din Podujevo, scena nu era mai puţin animată şi nici mai puţin inspiratoare. Poate că exista un sentiment mut de tristeţe ce sublinia ceremonia din acest an, totuşi acest lucru era de înţeles. Nita Obrenovic, organizatoarea respectată şi iubită a lui Podujevo, încetase din viaţă. Iarna trecută o revendicase, la vârsta de nouăzeci şi patru de ani, lipsind oraşul de părerile ei dure şi de comportamentul şi mai dur. Nita lucrase cu cetăţenii din Podujevo timp de şaizeci de ani, planificând întotdeauna următoarea întrecere şi îmbunătăţind proiectele, cheltuindu-şi energia în încercarea de a face următoarea înfruntare mai ambiţioasă şi mai plină de viaţă decât cea anterioară.

Acum ea era moartă şi i se simţea cumplit lipsa. Nu fiindcă în absenţa ei ar fi existat o lipsă de organizare pe străzi, oamenii erau mult prea disciplinaţi pentru a se întâmpla aşa ceva, dar deja se aflau în întârziere şi se făcuse aproape şapte şi douăzeci şi cinci. Fata Nitei luase locul mamei sale,

însă ei îi lipsea puterea de a stimula oamenii şi a-i împinge la acţiune. Într-un cuvânt, era prea blândă pentru o astfel de sarcină. Trebuia un conducător care să fie parţial profet şi parţial maestru de manej pentru a-i ademeni şi a-i forţa pe cetăţeni să-şi ocupe locurile. Poate că după două sau trei decenii şi după participarea la mai multe întreceri, fata Nitei Obrenovic şi-ar fi atins scopul. Totuşi astăzi, Podujevo era în întârziere; fuseseră trecute cu vederea verificările obişnuite, iar priviri nervoase înlocuiseră încrederea anilor anteriori.

Cu toate acestea, la opt fără şase minute, primul membru al lui Podujevo îşi croi drum afară din oraş, îndreptându-se spre punctul de adunare, pentru a-şi aştepta camaradul.

Până atunci, flancurile erau deja amplasate în Popolac, iar contingentele armate aşteptau ordinele în Piaţa Primăriei.

* * *

Mick se trezi prompt la şapte, deşi nu exista un ceas deşteptător în camera lor simplu mobilată din Hotelul Belgrad. Zăcea întins în pat şi asculta respiraţia regulată a lui Judd, aflat în patul geamăn din cealaltă parte a camerei. O lumină posomorâtă de dimineaţă se strecura printre draperiile subţiri, neîncurajând o plecare matinală. După ce fixă câteva minute lacul crăpat de pe tavan şi după ce se holbă şi mai mult la crucifixul grosolan sculptat de pe peretele opus, Mick se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Aşa cum ghicise, ziua era mohorâtă. Cerul acoperit, acoperişurile din Novi Pazar cenuşii şi fără nici o trăsătură caracteristică în lumina fără de viaţă a zorilor. Dar dincolo de acoperişuri, spre est, putea vedea dealurile. Acolo era soare. Vedea dâre de lumină ce puneau în evidenţă verdele-albăstrui al pădurii, invitându-l să-i viziteze pantele.

Astăzi poate că vor merge spre sud, la Kosovska Mitrovica. Acolo era o piaţă, nu-i aşa, şi un muzeu? Şi puteau coborî pe valea râului Ibar, urmând şoseaua ce însoţea cursul apei, acolo unde dealurile se înălţau sălbatice şi strălucitoare de ambele părţi. Dealurile, da; astăzi hotărâseră să vadă dealurile.

Era opt şi cincisprezece.

* * *

Pe la nouă, principalele corpuri ale lui Popolac şi Podujevo erau, efectiv, adunate. În zonele alocate lor, membrele ambelor oraşe aşteptau să

se alăture torsurilor deja pregătite.

Vaslav Jelovsek îşi puse mâna streaşină la ochi şi cercetă cerul. Nu exista nici o îndoială că plafonul noros se ridicase în ultima oră, iar spre est se vedeau spărturi printre nori, ba chiar, ocazional, şi câteva raze de soare. Poate că nu avea să fie o zi perfectă pentru confruntare, însă cu siguranţă una destul de potrivită.

* * *

Mick şi Judd dejunaseră târziu – ceva asemănător cu şuncă şi ouă – şi câteva ceşti de cafea neagră. Se însenina, chiar şi în Novi Pazar, iar ambiţiile lor deveneau tot mai mari: să ajungă la Kosovska Mitrovica până la prânz şi, poate, să viziteze castelul-deal de la Zvecan în timpul după-amiezii.

Pe la nouă şi jumătate ieşiră din Novi Pazar şi porniră pe şoseaua ce ducea spre sud, către valea râului Ibar. Nu era o şosea grozavă, dar hopurile şi hârtoapele nu puteau strica noua zi.

Drumul era pustiu, cu excepţia unor pietoni ocazionali; şi, în locul lanurilor de grâu şi porumb pe lângă care trecuseră în ziua precedentă, şoseaua era flancată de dealuri ondulate, cu pantele acoperite de păduri întunecate şi dese. Cu excepţia câtorva păsări, nu văzură nici un fel de vieţuitoare sălbatice. Chiar şi tovarăşii lor rari de călătorie dispărură cu totul după câţiva kilometri, iar cele câteva ferme pe lângă care trecură păreau închise şi zăvorâte. Porci negri alergau singuri prin curţi, fără nici un copil care să-i hrănească. Rufele spălate se umflau şi fâlfâiau pe frânghii, dar nu se vedea nici o spălătoreasă.

La început, această călătorie solitară printre dealuri era odihnitoare prin lipsa ei de contact cu orice fiinţă umană, totuşi, pe măsură ce trecea dimineaţa, cei doi începură să se simtă neliniştiţi.

— N-ar fi trebuit să vedem un indicator pentru Mitrovica?

Mick cercetă cu atenţia harta.

— Poate...

— ...am apucat pe un drum greşit.

— Dacă ar fi fost vreun indicator, l-aş fi văzut. Cred că ar trebui să încercăm să părăsim drumul ăsta – s-o luăm mai spre sud, să ne apropiem de vale mai aproape de Mitrovica decât am planificat...

— Cum să părăseşti blestemata asta de şosea?

— Au fost o serie de răspântii...

— Drumuri de ţară.

— Ei bine, fie astea, fie şoseaua pe care suntem acum.

Judd îşi ţuguie buzele.

— Ai o ţigară? întrebă el.

— Le-am terminat acum câteva zile.

În faţa lor dealurile formau o linie impenetrabilă. Nici un semn de viaţă, nici cel mai mic vălătuc de fum, nici un zgomot de voci sau de vehicule.

— În regulă, spuse Judd, la următoarea intersecţie cotim. Orice e mai bun decât şoseaua asta.

Şi-au continuat călătoria. Şoseaua se deteriora rapid, hârtoapele deveneau adevărate cratere, movilele te făceau să crezi că treceai cu roţile peste corpuri omeneşti.

Apoi:

— Acolo!

O răspântie, una palpabilă. Cu siguranţă, nu era un drum principal. De fapt, părea un drum de ţară, o pistă de pământ precum cele descrise de Judd, totuşi o evadare din perspectiva fără de sfârşit a şoselei pe care erau prinşi în capcană.

— Începe să devină un safari blestemat, declară Judd, în timp ce Volkswagen-ul porni să se hurduce şi să scrâşnească din toate încheieturile, de-a lungul jalnicului drum de ţară.

— Unde-i sentimentul tău de aventură?

— Am uitat să-l iau cu mine.

Acum începură să urce, pe măsură ce drumul şerpuia în sus printre dealuri. Pădurea se închise în jurul lor, ascunzând cerul aşa încât un mozaic de lumini şi umbre gonea precipitat pe capota maşinii. Brusc se auzi un cântec de pasăre, lipsit de expresie, dar optimist, iar în aer se simţi un miros de pin proaspăt şi pământ reavăn. O vulpe traversă drumul şi-i privi, pe măsură ce maşina se apropia de ea. Apoi, cu pasul calm al unui prinţ neînfricat, dispăru agale printre copaci.

Oriunde s-ar fi îndreptat, se gândi Mick, era mai bine decât pe drumul pe care merseseră până atunci. Poate că în curând aveau să se oprească şi să meargă puţin pe jos pentru a găsi un promontoriu de pe care să poată vedea valea, ba chiar şi Novi Pazar-ul, în spatele lor.

* * *

Cei doi bărbaţi mai aveau încă o oră de mers până la Popolac, când capul contingentului părăsi, în cele din urmă, în marş, Piaţa Primăriei şi-şi

ocupă poziţia în corpul principal.

Această ultimă plecare pustii complet oraşul. Nici chiar bolnavii şi bătrânii nu fuseseră neglijaţi în această zi; nimănui nu trebuia să i se interzică spectacolul şi triumful întrecerii. Fiecare cetăţean, indiferent cât de tânăr sau infirm, orbii şi mutilaţii, cei cu prunci în braţe, femeile însărcinate – toţi se îndreptară din oraşul lor mândru spre terenul ştiut. Legea spunea că toţi trebuiau să participe; numai că nu era nevoie de constrângere. Nici un cetăţean al celor două oraşe n-ar fi pierdut şansa de a vedea spectacolul – şi de a încerca fiorii întrecerii.

Confruntarea trebuia să fie totală – oraş contra oraş. Aşa fusese dintotdeauna.

Ca atare, oraşele plecară pe dealuri. Cetăţenii din Popolac şi Podujevo se adunaseră până la prânz în zonele secrete ale dealurilor, ascunşi de ochii oamenilor civilizaţi, pentru a purta bătălia străbună şi rituală.

Zeci de mii de inimi băteau mai repede. Zeci de mii de corpuri s-au întins şi s-au încordat şi au transpirat în timp ce oraşele îşi ocupau poziţiile. Umbrele corpurilor întunecau întinderi de teren de mărimea unor mici aşezări; greutatea tălpilor lor strivea iarba, transformând-o într-un lapte verde; mişcările lor ucideau animale, zdrobeau tufişuri şi doborau copaci. Pământul reverbera literalmente la trecerea lor, dealurile purtau ecoul zgomotului bubuitor al paşilor.

În corpul semeţ al lui Podujevo, deveneau evidente câteva imperfecţiuni tehnice. O uşoară fisură în împletitura flancului stâng dusese la o slăbiciune în acel loc; şi, în consecinţă, apărură probleme în mecanismul pivotant al şoldurilor. Era mai rigid decât ar fi trebuit, iar mişcările nu erau line. Drept rezultat, în acea regiune a oraşului încordarea devenise considerabilă. Era suportată cu stoicism; la urma urmei, înfruntarea trebuia să-i solicite pe participanţi până la limita puterilor. Totuşi limita critică a rezistenţei se afla mai aproape decât ar fi îndrăznit cineva să recunoască. Cetăţenii nu erau atât de plini de energie ca în întrecerile anterioare. O perioadă proastă pentru recolte produsese trupuri mai puţin hrănite, coloane vertebrale mai puţin suple, voinţe mai puţin dârze. Flancul cu împletitura proastă n-ar fi putut produce un accident în sine, însă slăbit şi mai mult de fragilitatea competitorilor, fu punctul de plecare a unei scene de moarte la o scară nemaiîntâlnită.

* * *

Au oprit maşina.

— Auzi?

Mick clătină din cap. Auzul său nu fusese bun nici în adolescenţă. Prea multe concerte de rock îi spulberaseră dracului timpanele.

Judd coborî din maşină.

Păsările tăcuseră acum. Se desluşea din nou zgomotul pe care-l auziseră în timp ce călătoreau pe drum. Nu era pur şi simplu un zgomot; ci aproape o mişcare a pământului, un vuiet ce părea să existe în însăşi substanţa dealurilor.

Să fi fost tunet?

Nu, era prea ritmic. Îşi făcu din nou simţită prezenţa, prin tălpile picioarelor...

Bum!

De data aceasta îl auzi şi Mick. Se aplecă pe fereastra maşinii.

— Vine de undeva, din faţă. Acum îl aud.

Judd aprobă din cap.

Bum!

Din nou tunetul-pământului.

— Ce dracu-i asta? întrebă Mick.

— Orice ar fi, vreau să văd...

Judd reveni zâmbind în Volskwagen.

— Aproape că seamănă cu zgomotul tunurilor, zise el pornind maşina. A unor tunuri de calibru mare.

* * *

Prin binoclul său rusesc, Vaslav Jelovsek urmărea oficialul de la start ridicând pistolul. Văzu vălătucul de fum alb ieşind din ţeavă şi, o secundă mai târziu, auzi sunetul împuşcăturii răsunând peste vale. Înfruntarea începuse.

Privi în sus la turnurile gemene ale lui Popolac şi Podujevo. Capete în nori – ei bine, aproape până acolo. Practic, ele se înălţau pentru a atinge cerul. Era o privelişte înfricoşătoare, una care-ţi tăia respiraţia, o privelişte ce te făcea să-ţi treacă somnul. Două oraşe legănându-se şi zvârcolindu-se şi pregătindu-se să facă primii paşi unul spre celălalt în această bătălie rituală.

Podujevo părea cel mai puţin rezistent. Se simţi o anumită ezitare în timp ce oraşul îşi ridică piciorul stâng pentru a începe marşul. Nimic serios, doar o mică dificultate în coordonarea muşchilor şoldului şi ai coapsei. Câţiva paşi şi avea să-şi găsească ritmul; alţi câţiva şi locuitorii săi se vor mişca asemeni unei singure creaturi, un gigant perfect, pornit să-şi potrivească graţia şi puterea cu imaginea-oglindă.

Împuşcătura alungase stoluri de păsări din copacii ce mărgineau valea ascunsă. Ele se înălţară pentru a celebra marea întrecere, ciripindu-şi excitarea pe măsură ce tăbărau asupra terenului de luptă.

* * *

— Ai auzit o împuşcătură? întrebă Judd.

Mick aprobă din cap.

— Exerciţii militare...? zâmbetul lui Judd se lărgise. Putea deja vedea titlurile mari – reportaje exclusive ale manevrelor secrete din adâncurile provinciale ale Iugoslaviei. Poate că erau tancuri ruseşti, exerciţii tactice desfăşurate în afara ochilor cercetători ai Occidentului. Cu puţin noroc, el avea să fie purtătorul acestor veşti.

Bum!

Bum!

Păsări se roteau în aer. Tunetul se auzea mai puternic acum.

Semăna cu zgomotul tancurilor.

— E dincolo de culme... spuse Judd.

— Nu cred că ar trebui să mergem mai departe.

— Trebuie să văd.

— Eu nu. Se presupune că nu trebuie să fim aici.

— Nu văd nici un fel de indicator de restricţii.

— Ne vor duce de aici, ne vor deporta – nu ştiu – cred, pur şi simplu...

Bum!

— Trebuie să văd.

De-abia îi ieşiseră cuvintele din gură, când începură ţipetele.

* * *

Ţipa Podujevo – un ţipăt de moarte. Cineva îngropat în flancul slab murise din cauza efortului şi, astfel, începuse un lanţ al descompunerii în întregul sistem. Un bărbat îşi eliberă vecinul, iar acela îşi eliberă, la rândul său, alt vecin, făcând cancerul haosului să se răspândească în tot corpul

oraşului. Coeziunea structurii imense se deterioră cu o rapiditate terifiantă, pe măsură ce încetarea funcţionării unei părţi anatomice determina o presiune de neîndurat asupra alteia.

Capodopera pe care oamenii de ispravă din Podujevo o construiseră din carnea şi din sângele lor se clătină şi, apoi, ca un zgârie-nori dinamitat, începu să se prăbuşească.

Flancul sfărâmat îşi scuipă cetăţenii în acelaşi fel în care o arteră spintecată face să ţâşnească sângele. Apoi, cu o încetineală graţioasă ce făcea şi mai oribilă agonia cetăţenilor, se îndoi către pământ, membrele dezagregându-se în timp ce cădea.

Capul uriaş – care atinsese norii atât de recent – fu aruncat înspre spate pe gâtul său gros. Zece mii de guri scoaseră un singur urlet din gura enormă – un apel fără de cuvinte, vrednic de o milă infinită către cer. Un urlet al pierderii, un urlet al anticipaţiei, un urlet de perplexitate. Cum – vru să ştie acel urlet – se putea termina astfel acea zi a zilelor, cum se putea termina într-o învălmăşeală de corpuri căzând?

* * *

— Ai auzit?

Era, fără îndoială, un sunet uman, deşi aproape asurzitor. Stomacul lui Judd se convulsionă. Îl privi pe Mick, care se făcuse la fel de alb ca o foaie de hârtie.

Judd opri maşina.

— Nu, spuse Mick.

— Ascultă... pentru numele lui Hristos...

Vacarmul gemetelor de moarte, rugăminţile şi imprecaţiile inundară aerul. Era foarte aproape.

— Trebuie să plecăm acum, imploră Mick.

Judd clătină din cap. Era pregătit pentru un spectacol militar – toată armata rusă masată dincolo de dealul următor – totuşi zgomotul din urechile sale era cel al cărnii umane – prea umane pentru a fi redat în cuvinte. Îi amintea de imaginile Iadului, aşa cum şi le închipuise pe când era copil; de torturile nesfârşite şi inexprimabile cu care-l ameninţase mama sa dacă n-ar reuşi să îmbrăţişeze calea lui Hristos. Fusese o teroare pe care o uitase de douăzeci de ani. Însă, brusc, iat-o din nou, de data aceasta sub o altă înfăţişare. Poate că însuşi Iadul se deschisese, pur şi simplu, dincolo de orizontul următor, cu maică-sa stătându-i pe margine şi invitându-l să guste din pedepsele oferite de acesta.

— Dacă nu porneşti, o fac eu.

Mick coborî din maşină şi traversă prin faţa ei, cercetând drumul. Avu o ezitare de moment, nu mai mult de o secundă, atunci când ochii îi sclipiră plini de neîncredere, înainte de a se întoarce spre parbriz, cu faţa şi mai palidă decât înainte şi exclamă: „Iisuse Hristoase...”, cu o voce răguşită din cauza greţii pe care încerca să şi-o stăpânească.

Iubitul său stătea încă la volan, cu capul îngropat în mâini, căutând să-şi şteargă din minte amintirile.

— Judd...

Judd ridică încet privirea. Mick se holba la el ca un sălbatic, cu faţa strălucind din cauza unei sudori îngheţate, apărute brusc. Judd privi dincolo de el. Câţiva metri mai în faţă, drumul se întuneca în mod misterios, pe măsură ce o maree se întindea spre maşină, o maree groasă şi adâncă de sânge. Mintea lui Judd începu să funcţioneze cu rapiditate, încercând să ajungă la o altă concluzie decât cea inevitabilă, sugerată de privelişte. Numai că nu exista nici o explicaţie rezonabilă. Era sânge, într-o abundenţă insuportabilă, o mare de sânge fără de sfârşit...

Şi acum, în briza care adia, se simţea mirosul de cadavre proaspăt spintecate: mirosul provenit din adâncurile corpului uman, parţial dulceag, parţial acrişor.

Mick reveni împleticindu-se spre portiera Volkswagen-ului şi bâjbâi după mâner. Portiera se deschise brusc şi el se strecură înăuntru, cu privirea înceţoşată.

— Dă înapoi, spuse el.

Judd se întinse după cheia de contact. Mareea de sânge aproape că spăla roţile din faţă. Înaintea lor, lumea fusese vopsită în roşu.

— Dă-i drumu, la dracu’, dă-i drumu’!

Judd nu făcea nici o încercare de a porni maşina.

— Trebuie s-aruncăm o privire, zise el fără convingere, trebuie s-o facem.

— Nu trebuie să facem nimic, declară Mick, doar să plecăm dracului de aici. Nu-i treaba noastră...

— Dezastru aviatic...

— Nu se vede fum.

— Totuşi sunt voci omeneşti...

Instinctul îi spunea lui Mick că trebuia să plece neapărat. Putea citi despre tragedie într-un ziar – putea vedea imaginile mâine, când aveau să fie cenuşii şi stacojii. Astăzi erau prea proaspete, prea neprevăzute...

Orice se putea afla la capătul acelui drum, orice care sângera...

— Trebuie...

Judd porni maşina, în timp ce, alături, Mick gemea slab. Volkswagen-ul începu să înainteze lent, pătrunzând în râul de sânge, cu roţile învârtindu-se în mareea greţoasă şi înspumată.

— Nu, spuse Mick cu o voce foarte slabă. Te rog, nu...

— Trebuie, sună răspunsul lui Judd. Trebuie. Trebuie.

* * *

Doar la câţiva metri depărtare, oraşul supravieţuitor, Popolac, îşi revenea din primele convulsii. Se holbă cu o mie de ochi la rămăşiţele duşmanului său ritual, întins acum într-un amestec de frânghii şi corpuri pe terenul călcat în picioare, un duşman zdrobit pentru totdeauna. Popolac se dădu înapoi, clătinându-se la această privelişte, tălpile sale uriaşe culcând la pământ pădurea ce delimita zona de luptă, braţele lui fluturând prin aer. Dar îşi menţinu echilibrul, chiar dacă o banală nebunie, declanşată de oroarea aflată la picioare, îi cuprinse toate mădularele şi-i îngheţă de groază creierul. Se dădu comanda: corpul se zvârcoli şi se răsuci şi, întorcând spatele rămăşiţelor înspăimântătoare ale lui Podujevo, se repezi înspre dealuri.

Pe măsură ce înainta către uitare, forma sa gigantică trecu între maşină şi soare, aruncându-şi umbra rece peste drumul însângerat. Mick nu văzu nimic din cauza lacrimilor, iar Judd, cu ochii pe jumătate închişi din cauza a ceea ce se temea că avea să zărească după primul cot de drum, înregistră vag existenţa a ceva care blocase lumina timp de un minut. Poate un nor. Un stol de păsări.

Dacă ar fi privit în sus în acel moment – dacă ar fi aruncat doar o privire spre nord-est – ar fi văzut capul lui Popolac, acel cap imens şi asemănător cu un furnicar al unui oraş înnebunit, dispărând din raza sa vizuală, pe măsură ce mărşăluia spre dealuri. Ar fi ştiut că teritoriul se afla dincolo de puterea sa de înţelegere; că nu exista nici un mijloc de vindecare în acest colţ al Iadului. Dar Judd nu văzu oraşul şi, astfel, el şi Mick depăşiră ultimul punct din care s-ar mai fi putut întoarce. De acum înainte, ca şi Popolac şi geamănul său mort, pierduseră orice posibilitate de a-şi păstra o judecată sănătoasă şi o speranţă de viaţă.

* * *

După primul colţ al drumului dădură cu ochii de rămăşiţele lui Podujevo.

Imaginaţia lor civilizată nu concepuse niciodată o privelişte atât de nedescris de brutală.

Poate că doar pe câmpurile de luptă ale Europei fuseseră strânse laolaltă aşa multe cadavre: dar fuseseră atâtea femei şi copii încleştaţi împreună cu cadavrele bărbaţilor? Existaseră oare grămezi de leşuri atât de înalte, dar atât de recent pline de viaţă? Existaseră oraşe distruse la fel de repede, dar fusese vreodată un întreg oraş pierdut din cauza unei simple comenzi dictată de gravitaţie?

Privelişte depăşea orice închipuire. În faţa ei, mintea începea să funcţioneze ca melcul, forţele raţiunii descopereau meticuloase dovezile, căutând orice punct vulnerabil, orice loc în care ar fi putut spune: „Asta nu se întâmplă. Este un vis de moarte, nu moartea însăşi”.

Numai că raţiunea nu putea găsi nici o fisură. Acesta era adevărul. Era moartea însăşi.

Podujevo căzuse.

Treizeci şi opt de mii, şapte sute şaizeci şi cinci de cetăţeni zăceau întinşi pe pământ sau, mai degrabă, erau aruncaţi în grămezi diforme, din care tot felul de umori se scurgeau pe sol. Aceia care nu muriseră în urma prăbuşirii, sau care nu se sufocaseră, agonizau. Nu aveau să existe supravieţuitori, cu excepţia celor câţiva spectatori care îşi părăsiseră casele pentru a urmări confruntarea. Acei puţini locuitori din Podujevo – mutilaţii, bolnavii, bătrânii – se holbau acum, la fel ca Mick şi Judd, la masacru, încercând să nu creadă ceea ce vedeau.

Judd ieşi primul din maşină. Solul de sub pantofii săi din piele de căprioară era lipicios din pricina sângelui pe cale de coagulare. Judd cuprinse cu privirea măcelul. Nici o urmă de epavă, de avion prăbuşit, sau de incendiu, nici un miros de combustibil scurs pe jos. Doar zeci de mii de cadavre, calde încă, fie goale, fie îmbrăcate în uniforme identice din serj gri – bărbaţi, femei şi copii, toţi, laolaltă. Unii din ei purtau hamuri din piele, bine strânse în jurul pieptului, hamuri din care se încolăceau în jos kilometri şi kilometri de frânghii. Cu cât privea mai de aproape, cu atât mai limpede distingea sistemul extraordinar de noduri şi legături ce continua să le ţină corpurile împreună. Pentru un motiv sau altul, toţi aceşti oameni fuseseră legaţi unul de celălalt. Unii se sprijineau pe umerii vecinilor,

călărind pe ei precum copiii pe spatele cailor. Alţii erau încleştaţi mână în mână, înnodaţi cu bucăţi de frânghie într-un perete de muşchi şi oase. Iar alţii erau legaţi strâns în formă de minge, cu capetele vârâte între genunchi. Toţi erau într-un anume fel uniţi de tovarăşii lor, prinşi împreună ca într-un joc colectiv şi dement.

Altă împuşcătură.

Mick ridică privirea.

Pe câmp, un bărbat solitar, îmbrăcat într-o manta cafeniu-deschis, mergea printre leşuri cu un revolver în mână, dându-le lovitura de graţie muribunzilor. Era un act de milă, nepotrivit, cu toate acestea, el îşi continuă operaţia, alegând pentru început copiii. Descărcându-şi revolverul, încărcându-l, descărcându-l din nou, încărcându-l, descărcându-l...

Mick nu se mai putu abţine.

Urlă din toate puterile, acoperind gemetele răniţilor.

— *Ce-i asta?*

Bărbatul înălţă ochii, întrerupându-şi îndeletnicirea îngrozitoare, cu faţa la fel de cafenie şi de o paloare mortală ca şi mantaua pe care o purta.

— Uh? mârâi el, încruntându-se prin ochelarii groşi la cele două persoane care se amestecau în treburile lui.

— Ce se întâmplă aici? strigă la el Mick.

Îi făcea bine să strige, îi făcea bine să se mânie pe celălalt bărbat. Poate că el trebuia acuzat. Era bine să ai pe cineva în spatele căruia să arunci vina.

— Spune-ne... începu Mick. Putea auzi lacrimile care îi frângeau vocea. Spune-ne, pentru numele lui Dumnezeu. Explică-ne!

Bărbatul în manta cafenie clătină din cap. Nu înţelegea nici un cuvânt din ce spunea acest tânăr idiot. Vorbea engleza, dar altceva nu-şi putea da seama. Mick începu să se apropie de el, simţind tot timpul ochii morţilor aţintiţi asupra sa. Ochi ca nişte pietre preţioase, negre şi strălucitoare, montate în feţe sfărâmate; ochi care îl priveau de jos în sus, de pe capete retezate din locurile lor obişnuite. Ochi din capete care permiteau urlete puternice. Ochi din capete ce depăşiseră stadiul de urlet, de respiraţie.

Mii de ochi.

Ajunse lângă Manta-Cafenie, al cărui revolver era aproape gol. Bărbatul îşi scosese ochelarii şi-i aruncase deoparte. Şi el plângea, corpul său masiv şi diform fiind scuturat de spasme.

La picioarele lui Mick, cineva se întindea după el. Nu dorea să privească în jos, însă mâna îi atinse pantoful şi nu avu alternativă decât să se uite. Un tânăr, zăcând ca o zvastică din carne, cu fiecare încheietură

sfărâmată. Sub el se afla un copil, picioarele sale însângerate ieşind în afară ca două beţe de un roz aprins.

Vroia revolverul bărbatului, îl vroia pentru a opri mâna să-l mai atingă. Şi mai mult decât atât, vroia o mitralieră, un aruncător de flăcări, orice care să facă să înceteze acea agonie.

În timp ce-şi ridica privirea de pe corpul sfărâmat, Mick îl văzu pe Manta-Cafenie înălţându-şi revolverul.

— Judd... zise el, dar, pe când cuvântul îi ieşea de pe buze, ţeava revolverului pătrunse în gura Mantalei-Cafenii şi trăgaciul fu apăsat.

Mantaua-Cafenie îşi păstrase pentru el ultimul glonţ. Partea din spate a capului i se deschise ca un ou scăpat pe jos, bucăţi de ţeastă zburând în toate părţile. Corpul i se înmuie şi se prăbuşi la pământ, cu revolverul încă între buze.

— Trebuie... începu Mick, adresându-se nimănui. Trebuie...

Care era imperativul? Ce *trebuiau* ei să facă în această situaţie?

— Trebuie...

Judd se afla în spatele lui.

— Ajutor... rosti el.

— Da. Trebuie să aducem ajutoare. Trebuie...

— Să plecăm.

Să plecăm. Asta trebuie să facem. Trebuie să plecăm, sub orice pretext, sub orice motiv, oricât de neânsemnat. Să părăsim câmpul de bătaie, să ieşim din raza de acţiune a mâinii muribunde cu o rană în loc de corp.

— Trebuie să anunţăm autorităţile. Să găsim un oraş. Să aducem ajutoare...

— Preoţi, zise Mick. Au nevoie de preoţi.

Era absurd să te gândeşti la Ultima împărtăşanie pentru atâţia oameni. Ar fi fost nevoie de o armată de preoţi, de o cisternă cu apă sfinţită, de un megafon pentru a da binecuvântarea.

Cei doi se răsuciră pe călcâie, întorcând spatele ororii şi încolăcindu-şi braţele unul în jurul celuilalt, aleseră cu grijă drumul înapoi la maşină.

Vehiculul era ocupat.

Vaslav Jelovsek se afla la volan, încercând să pornească Volkswagen-ul. Răsuci o dată cheia de contact. De două ori. A treia oară motorul prinse viaţă şi roţile se învârtiră în noroiul roşu-închis, în timp ce porni în marşarier, ducând înapoi maşina pe drum. Vaslav îi văzu pe englezi alergând spre Volkswagen şi înjurându-l. N-avea ce să le facă – nu vroia să le fure automobilul, dar avea o treabă de făcut. Fusese arbitru, fusese responsabil pentru confruntare şi pentru siguranţa celor ce participau la ea.

Unul din oraşele eroice căzuse deja. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a-l împiedica pe Popolac să-şi urmeze geamănul. Trebuia să-l urmărească pe Popolac şi să-l convingă pe cale raţională. Să-l scoată din groaza ce-l stăpânea prin cuvinte meşteşugite şi promisiuni. Dacă nu reuşea, ar mai fi existat un dezastru egal cu cel din faţa lui, iar conştiinţa sa era deja destul de afectată.

Mick continua să fugă după Volkswagen, strigând la Jelovsek. Hoţul nu-l lua în seamă, concentrându-se în şofarea maşinii cu spatele de-a lungul drumului îngust şi alunecos. Mick pierdea teren. Maşina începuse să prindă viteză. Furios, dar cu respiraţia tăiată, aşa încât nu-şi mai putea exprima mânia, Mick rămase în mijlocul drumului, cu mâinile pe genunchi, gâfâind şi suspinând.

— Ticălosule! spuse Judd.

Mick privi în josul drumului. Maşina lor dispăruse deja.

— Blestematu' ăla nici nu poate conduce ca lumea.

— Trebuie... trebuie... să-l prindem... rosti Mick printre respiraţii sacadate.

— Cum?

— Pe jos...

— Nici măcar n-avem o hartă... A rămas în maşină.

— Iisuse... Hristoase... Dumnezeule atotputernic.

Porniră împreună pe drum, departe de câmpul însângerat.

După câţiva metri, mareea de sânge începu să se reducă. Doar câteva şiroaie pe cale de coagulare se mai scurgeau spre drumul principal. Mick şi Judd continuară să meargă pe urmele însângerate ale cauciucurilor, până la răscruce.

Şoseaua era pustie în ambele direcţii. Urmele de cauciucuri arătau că maşina o luase la stânga.

— A pătruns mai adânc între dealuri, remarcă Judd, holbându-se de-a lungul drumului atrăgător, spre capătul învăluit într-o culoare verde-albăstruie. Şi-a ieşit din minţi!?

— Ne întoarcem pe drumul pe care am venit?

— Ne va trebui toată noaptea, dacă vom merge pe jos...

— Poate găsim vreo ocazie.

Judd clătină din cap; era tras la faţă, iar privirea îi era pierdută.

— Mick, tu nu vezi că toţi ştiau ce se întâmplă aici? Ţăranii... toţi au plecat dracului în altă parte, în timp ce oamenii aceia au înnebunit aici, sus. Pun pariu pe orice că nu va trece nici o maşină pe drumul ăsta – poate cu excepţia a vreo doi turişti tâmpiţi ca noi – şi, cu siguranţă că nici un turist

nu va opri pentru cineva care arată ca noi.

Avea dreptate. Semănau cu nişte măcelari – stropiţi de jos până sus cu sânge. Feţele lor străluceau de parcă ar fi fost date cu grăsime, ochii păreau ai unor nebuni.

— Va trebui să mergem pe jos, spuse Judd, pe drumul pe care am venit.

Arătă cu degetul spre şosea. Dealurile erau mai întunecate acum; soarele dispăruse brusc, dincolo de culmi.

Mick ridică din umeri. Oricum, îi aştepta o noapte pe drum. Dorea totuşi să meargă undeva – oriunde – atâta timp cât punea o anumită distanţă între el şi morţii de acolo.

* * *

În Popolac domnea un soi de pace. În loc de frenezia panicii, se instaurase o toropeală, o acceptare a lumii aşa cum era, demnă mai degrabă de o oaie. Zăvorâţi în poziţiile lor, strânşi în curele şi frânghii, unii în alţii, într-un sistem ce nu permitea ca nici o voce să fie mai puternică decât alta, nici vreo spinare să lucreze mai mult decât cea a vecinului, ei lăsară ca un consens dement să înlocuiască glasul calm al raţiunii. Erau chinuiţi de convulsii ca o singură minte, o singură gândire, o singură ambiţie. Deveniseră, în decursul câtorva momente, gigantul cu o singură minte a cărui imagine o recreaseră atât de strălucit. Iluzia unei individualităţi meschine era măturată de o maree irezistibilă de sentiment colectiv – nu pasiunea unei mulţumiri, ci un val telepatic care dizolva vocile a mii de oameni într-o singură comandă irezistibilă.

Şi acea voce ordona: „Pleacă!”

Vocea spunea: „Du această privelişte departe, unde nu va trebui s-o mai văd vreodată.”

Popolac se îndreptă spre dealuri, picioarele sale făcând paşi de opt sute de metri. Fiecare bărbat, femeie şi copil din acel turn cuprins de agitaţie era lipsit de vedere. Ei vedeau doar prin ochii oraşului. Erau lipsiţi de judecată, cu excepţia gândirii oraşului. Şi se credeau fără de moarte în puterea lor neînduplecată şi stângace. Mare şi nebun şi nemuritor.

* * *

După vreo trei kilometri, Mick şi Judd simţiră în aer miros de benzină şi, puţin mai departe, dădură peste Volkswagen. Se răsturnase într-un şanţ

de scurgere astupat cu trestii, aflat lângă şosea. Nu luase foc.

Portiera din partea şoferului era deschisă, iar corpul lui Vaslav Jelovsek se rostogolise afară. Faţa îi era calmă în starea de inconştienţă în care se găsea. Nu se vedea nici un semn de rană, cu excepţia uneia sau a două tăieturi pe faţa-i liniştită. L-au tras cu grijă pe hoţ afară, cărându-l în sus pe şanţ, până la şosea. Omul gemu de câteva ori, în timp ce-l deplasară. Apoi îi scoaseră jacheta şi cravata şi-i îndesară sub cap puloverul lui Mick.

Brusc, deschise ochii.

Se holbă la cei doi.

— Te simţi bine? întrebă Mick.

Bărbatul nu zise nimic preţ de o clipă.

Nu părea să înţeleagă. Apoi:

— Englezi? articulă el. Avea un accent puternic, dar întrebarea fusese clară.

— Da.

— V-am auzit vocile. Englezi.

Încruntă din sprâncene şi făcu cu ochiul.

— Te doare? întrebă Judd.

Bărbatul păru să găsească întrebarea amuzantă.

— Dacă mă doare? repetă el cu faţa încremenită într-un amestec de agonie şi extaz, apoi scrâşni printre dinţi: Voi muri.

— Nu, replică Mick. Eşti bine...

Omul scutură din cap cu o autoritate absolută.

— Voi muri, repetă el cu voce hotărâtă, vreau să mor.

Judd se ghemui mai aproape. Vocea îi slăbise în intensitate.

— Spune-ne ce să facem, zise el. Bărbatul închisese ochii. Judd îl scutura cu duritate. Spune-ne, zise din nou, compasiunea dispărându-i rapid din glas. Spune-ne despre ce-i vorba aici.

— Aici? făcu omul, cu ochii încă închişi. O cădere, asta-i tot. Doar o cădere...

— Ce cădere?

— Oraşul. Podujevo. Oraşul meu.

— De pe ce a căzut?

— De pe el însuşi, bineânţeles.

Bărbatul nu explica nimic; răspundea pur şi simplu la o ghicitoare prin alta.

— Încotro mergeai? se interesă Mick, încercând să fie cât mai paşnic cu putinţă.

— După Popolac, răspunse bărbatul.

— Popolac? întrebă Judd.

Mick începu să vadă o anumită legătură în întreaga poveste.

— Popolac este un alt oraş. Ca şi Podujevo. Oraşe gemene. Se află pe hartă...

— Unde-i oraşul acum? întrebă Judd.

Vaslav Jelovsek păru să aleagă a spune adevărul. Existase un moment în care ezitase între a muri cu o ghicitoare pe buze şi a trăi destul pentru a-şi spune povestea. Ce mai conta dacă povestea era spusă acum? Nu va mai putea fi niciodată o altă întrecere: totul se terminase.

— Au venit aici ca să lupte, zise el cu o voce foarte slabă. Popolac şi Podujevo. Vin la fiecare zece ani...

— Să lupte? făcu Judd. Vrei să spui că toţi oamenii aceia au fost omorâţi?

Vaslav clătină din cap.

— Nu, nu. Au căzut. Doar v-am spus.

— Ei bine, cum au luptat? se interesă Mick.

— Duceţi-vă pe dealuri, veni singurul răspuns.

Vaslav deschise puţin ochii. Feţele ce se aplecau asupra lui erau extenuate şi dezgustate. Acei inocenţi suferiseră. Aveau dreptul la câteva explicaţii.

— Ca giganţi, spuse el. Au luptat ca giganţi. Şi-au alcătuit un corp din corpurile lor, înţelegeţi? Pielea, muşchii, oasele, ochii, nasul, dinţii – totul era făcut din bărbaţi şi femei.

— Delirează, rosti Judd.

— Duceţi-vă pe dealuri, repetă bărbatul. Vedeţi cu ochii voştri cât de adevărat este.

— Chiar presupunând... începu Mick.

Vaslav îl întrerupse, dornic să termine o dată:

— Erau buni la întrecerea giganţilor. A fost nevoie de multe secole de practică: la fiecare zece ani totul devenea mai mare şi mai mare. Ambiţia unuia era întotdeauna mai mare decât a celuilalt. Frânghii cu care să-i lege împreună – totul era ireproşabil. Tendoane, ligamente... în pântec exista hrană... de la vintre plecau ţevi pentru evacuarea deşeurilor. Cei cu vederea mai ageră stăteau în orbite, cei cu vocea mai puternică în gură şi gâtlej. Nu veţi crede niciodată cât de bine era construit din punct de vedere ingineresc.

— Nu cred aşa ceva, declară Judd şi se ridică în picioare.

— Este corpul de stat, zise Vaslav, atât de încet încât vocea îi sună puţin mai puternic decât o şoaptă, este forma vieţilor noastre.

Urmă o tăcere. Câţiva nori mici trecură pe deasupra şoselei, răspândindu-şi tăcuţi masa în aer.

— Un miracol, zise el. (Era ca şi cum şi-ar fi dat seama pentru prima dată de enormitatea faptului.) Un miracol.

Destul... Da. Era chiar destul.

Gura i se închise, cuvintele nu se mai auziră şi el muri.

Mick îi simţi moartea mult mai acut decât cea a miilor de care fugise; sau, mai degrabă, această moarte era cheia ce declanşa suferinţa pe care o simţea pentru ei toţi.

Se simţea inutil, fie că bărbatul hotărâse să le spună o minciună fantastică în timp ce murea, fie că povestea aceea era, într-un anume fel, adevărată. Imaginaţia sa era prea limitată pentru a înţelege întreaga idee. Creierul îl durea doar gândindu-se la aşa ceva, iar compasiunea lui se prăbuşea sub greutatea suferinţei pe care o simţea.

Stăteau pe şosea, în timp ce norii erau mânaţi de vânt, umbrele lor vagi şi cenuşii treceau deasupra lor, îndreptându-se spre enigmaticele dealuri.

* * *

Era în amurg.

Popolac nu mai putea continua. Simţea oboseala în fiecare muşchi. Moartea poposise pe ici, pe colo, în anatomia sa uriaşă; dar în oraş nu exista nici o tristeţe pentru celulele lui decedate. Dacă morţii erau în interior, cadavrelor li se permitea să atârne în harnaşamente. Dacă ei formau pielea oraşului, erau dezlegaţi şi li se dădea drumul pentru a plonja în pădurea de dedesubt.

Gigantul nu era capabil de milă. Nu avea altă ambiţie decât să continue până ce urma să înceteze.

În timp ce soarele dispărea din raza vizuală, Popolac se odihnea, aşezat pe un dâmb, legănându-şi capul uriaş în mâinile-i uriaşe.

Apăreau stelele, cu precauţia lor familiară. Se apropia noaptea, bandajând miloasă rănile zilei, orbind ochii care văzuseră prea multe.

Popolac se ridică din nou în picioare şi începu să se mişte, pas cu pas, bubuitor. Cu siguranţă că nu putea să dureze mult până ce îi va cuprinde iar oboseala, înainte de a se putea întinde în mormântul vreunei văi pierdute, ca să moară.

Pentru încă o bucată de vreme însă, trebuia să meargă, fiecare pas mai agonizant de încet decât precedentul, în timp ce noaptea făcea să înflorească negrul în jurul capului său.

* * *

Mick dorea să-l înmormânteze pe hoţul maşinii undeva, la marginea pădurii. Totuşi, Judd remarcă faptul că îngroparea unui corp putea părea oarecum suspicioasă în lumina mai sănătoasă a zilei următoare. Şi, în plus, nu era absurd să fie interesaţi de un cadavru, când, literalmente, alte mii zăceau la o distanţă de doar câţiva kilometri de locul în care se aflau?

Prin urmare, corpul fu lăsat acolo şi maşina abandonată să se afunde şi mai adânc în şanţ.

Începură din nou să meargă.

Se făcuse rece, tot mai rece şi le era foame. Însă puţinele case pe lângă care trecură erau toate părăsite, încuiate şi zăvorâte.

— Ce a vrut să spună? întrebă Mick, în timp ce stăteau nemişcaţi, privind o altă uşă încuiată.

— Vorbea metaforic...

— Toate chestiile alea referitoare la giganţi?

— Nişte fleacuri de origine troţkistă... insistă Judd.

— Nu cred asta.

— Eu ştiu. Era cuvântarea lui pe patul morţii, pe care, probabil, şi-o pregătise de ani de zile.

— Nu cred aşa ceva, repetă Mick şi porni înapoi spre pădure.

— Oh, cum aşa? Judd se afla în spatele său.

— Nu recita, pur şi simplu, nişte lozinci de partid.

— Vrei să spui că tu crezi că aici pe undeva se află un gigant? Pentru numele lui Dumnezeu!

Mick se întoarse spre Judd. Faţa i se desluşea greu în lumina amurgului. Vocea era însă mai calmă şi în ea se distingea o anumită credinţă.

— Da. Cred că spunea adevărul.

— E absurd. Ridicol. Nu.

Judd îl urî pe Mick în acel moment. Îi urî naivitatea, pasiunea cu care credea orice poveste rostită de orice neghiob dacă avea în ea un suflu romantic. Şi asta? Era cea mai rea, cea mai absurdă...

— Nu, repetă el. Nu, nu, nu.

Cerul era neted ca porţelanul, iar siluetele dealurilor negre ca smoala.

— Îngheţ, dracului! zise Mick din întuneric. Stai aici sau mergi cu mine?

Judd urlă:

— Nu vom găsi nimic în felul acesta.

— Ei bine, e lung drumul înapoi.
— Ne adâncim prea mult între dealuri.
— Fă ce vrei, eu merg mai departe.
Paşii i se îndepărtară; întunericul îl înghiţi.
După un minut, îl urmă şi Judd.

* * *

Noaptea era senină şi rece. Cei doi continuau să meargă, cu picioarele umflate în pantofi, cu gulerele ridicate pentru a se apăra de frig. Deasupra lor, întregul cer devenise o paradă a stelelor. Un triumf al luminii revărsate, din care ochiul putea face atâtea modele cât îi permitea răbdarea. După o bucată de vreme, îşi trecură braţele obosite unul în jurul celuilalt, pentru a se încălzi şi alina.

Pe la ora unsprezece, văzură în depărtare o fereastră luminată.

Femeia din uşa colibei de piatră nu le zâmbi, dar înţelese în ce situaţie se aflau şi-i lăsă înăuntru. Nu părea să existe vreun rost în a încerca să explice femeii şi schilodului ei bărbat ceea ce văzuseră. Coliba nu avea telefon şi nu se vedea vreo urmă de vehicul, aşa încât chiar dacă ar fi găsit o modalitate de exprimare, tot nu s-ar fi putut face nimic.

Prin gesturi, cei doi arătară că erau flămânzi şi extenuaţi. Încercară mai apoi să explice că se rătăciseră, blestemându-se în gând că lăsaseră dicţionarul în Volkswagen. Femeia nu părea să înţeleagă foarte multe din spusele lor, dar i-a aşezat lângă un foc bun şi a pus la încălzit pe plită o tigaie cu mâncare.

Înfulecară o supă de mazăre groasă şi nesărată şi ouă, iar la răstimpuri îşi exprimau mulţumirile la adresa femeii, zâmbindu-i. Soţul acesteia stătea lângă foc, nefăcând nici o încercare de a vorbi sau măcar de a-şi privi vizitatorii.

Mâncarea era bună. Le ridică moralul.

Hotărâră să doarmă până dimineaţa şi apoi să-şi înceapă lungul drum înapoi. Până în zori, cadavrele de pe câmp urmau să fie numărate, identificate, împachetate şi trimise familiilor. Aerul avea să fie plin de zgomote liniştitoare, ştergând gemetele care încă le mai răsunau în urechi. Vor fi elicoptere, camioane pline de oameni care vor organiza operaţiile de curăţire a locului. Toate ceremoniile şi accesoriile unui dezastru civilizat.

Şi, peste o vreme, totul avea să fie acceptat. Urma să devină o parte a istoriei lor; o tragedie, bineînţeles, însă una pe care o puteau explica, clasifica şi cu care se puteau învăţa să trăiască. Da, totul va fi bine, totul va

fi bine. Să vină dimineaţa.

Brusc, îi doborî somnul, provocat în întregime de oboseală. Rămaseră întinşi acolo unde căzuseră, aşezaţi la masă, cu capetele pe braţele încrucişate. Îi înconjurau, claie peste grămadă, străchini goale şi coji de pâine.

Nu ştiau nimic. Nu visau nimic. Nu simţeau nimic.

Apoi începu tunetul.

În pământ, adânc în pământ, un pas ritmic, cel al unui titan care se apropia treptat, mai aproape, tot mai aproape.

Femeia îşi trezi bărbatul. Suflă în lampă şi se îndreptă spre uşă. Cerul nopţii era luminos de atâtea stele; de fiecare parte se întindeau dealurile negre.

Încă se mai auzea tunetul. O jumătate de minut între fiecare bubuitură, dar acum era mult mai puternic. Şi tot mai puternic, cu fiecare nou pas.

Stătură în uşă împreună, bărbat şi femeie, şi ascultară ecoul răspândit de dealuri în puterea nopţii. Nici un fulger care să însoţească tunetul.

Doar bubuitura...

Bum...

Bum...

Făcea ca pământul să se zguduie; arunca colbul de pe pragul de sus al uşii şi făcea să zăngăne zăvoarele ferestrelor.

Bum...

Bum...

Nu ştiau ce se apropia, dar oricare ar fi fost forma pe care o lua şi indiferent ce intenţiona să facă, nu părea să aibă vreun rost să fugă din calea lui. Acolo unde se aflau ei, în adăpostul ca vai de lume oferit de colibă, erau tot în aceeaşi siguranţă ca în oricare ungher al pădurii. Cum puteau alege dintr-o sută de mii de arbori pe cel care avea să reziste trecerii tunetului? Mai bine să aştepte. Şi să privească.

Ochii femeii nu erau buni şi ea se îndoi de ceea ce văzu, atunci când întunecimea dealului îşi schimbă forma şi se înălţă, blocând lumina stelelor. Însă bărbatul ei văzuse acelaşi lucru: capul inimaginabil de uriaş, mai colosal în întunericul înşelător, ridicându-se tot mai sus, micşorând până şi dealurile cu ambiţia sa.

Bărbatul căzu în genunchi, bolborosind o rugăciune, cu picioarele atinse de artrită răsucite sub el.

Soţia sa urlă. Nici un cuvânt pe care-l ştia nu putea să-i apere de monstru – nici o rugăciune, nici o rugăminte nu avea vreo putere asupra lui.

În colibă, Mick se deşteptă şi braţul său întins, zvâcnind cu un spasm brusc, mătură de pe masă farfuria şi lampa. Acestea se sfărâmară.

Judd se trezi şi el.

Urletul de afară se oprise. Femeia dispăruse din cadrul uşii, fugind în pădure. Orice copac, indiferent care, era mai bun decât această privelişte. Soţul continua să bolborosească rugăciuni, în momentul când enormul picior al gigantului se ridică pentru a face un pas...

Bum...

Coliba se zgudui. Farfuriile zăngăniră şi se sparseră pe bufet. O pipă din argilă se rostogoli de pe poliţa de deasupra căminului şi se făcu bucăţi în cenuşa din vatră.

Cei doi amanţi cunoşteau sunetul care răsuna în propriile lor fiinţe: acel tunet-al-pământului.

Mick întinse mâna şi-l apucă pe Judd de umăr.

— Vezi? făcu el, cu dinţii albaştri-cafenii în întunericul colibei. Vezi? Vezi?

În spatele vorbelor sale clocotea un anume fel de isterie. Alergă spre uşă, împiedicându-se în întuneric de un scaun. Plin de vânătăi şi înjurând, ieşi împleticindu-se în noapte...

Bum...

Tunetul era asurzitor. De data aceasta sparse toate ferestrele colibei. În dormitor, una din grinzile acoperişului se făcu ţăndări şi-şi împrăştie bucăţile peste tot.

Judd se alătură prietenului său în uşă. Bătrânul era acum cu faţa la pământ, cu degetele bolnave şi umflate încârligate, cu buzele imploratoare lipite de solul umed.

Mick privea în sus, spre cer. Judd îi urmări privirea.

Într-un loc nu se vedeau stelele. Era o întunecime de forma unui bărbat, o siluetă lată şi enormă, un colos care se înălţa spre culmi pentru a întâlni Raiul. Nu era chiar un gigant perfect. Conturul lui nu era fix; se agita şi se convulsiona.

Gigantul părea mai solid decât orice om normal. Picioarele sale erau anormal de groase şi scunde, iar braţele nu erau lungi. Mâinile ce se încleştau şi se descleştau păreau să aibă articulaţii ciudate şi mult prea delicate pentru torsul său.

Apoi ridică un picior uriaş şi plat şi-l puse pe pământ, făcând un pas spre ei.

Bum...

Pasul produse prăbuşirea acoperişului asupra colibei. Hoţul maşinii

spusese adevărul. Popolac era un oraş şi un gigant; şi el plecase înspre dealuri...

Ochii lor se obişnuiseră acum cu lumina nopţii. Puteau vedea în detaliile cele mai oribile cum era construit monstrul. Era o capodoperă de inginerie umană: un om făcut în întregime din oameni. Sau, mai degrabă, un uriaş fără sex, alcătuit din bărbaţi şi femei şi copii. Toţi cetăţenii Popolac-ului, chirciţi şi încordaţi în corpul acestui uriaş împletit din carne, muşchii lor încordaţi dincolo de limita posibilului, oasele lor pe cale de a plesni.

Puteau vedea cum arhitectura Popolac-ului modificase subtil proporţiile corpului uman; cum uriaşul fusese făcut mai scund pentru a-i coborî centrul de greutate; cum picioarele fuseseră concepute masive ca să poată suporta greutatea torsului; cum fusese coborât pe umerii largi, aşa încât problemele legate de un gât slab să fie minimalizate.

În ciuda acestor malformaţii, era oribil de plin de viaţă. Corpurile legate împreună pentru a-i forma suprafaţa erau goale, cu excepţia harnaşamentelor, aşa că suprafeţele lor străluceau în lumina stelelor, exact ca un singur şi imens trunchi uman. Chiar şi muşchii erau perfect copiaţi, deşi simplificaţi. Puteau vedea modul în care corpurile legate se împingeau şi trăgeau unul de celălalt în legături solide de carne şi oase. Puteau vedea oamenii împletiţi care alcătuiau corpul: spinările lor asemănătoare unor broaşte ţestoase prinse împreună pentru a oferi curbura pectoralilor; acrobaţii legaţi şi înnodaţi cu frânghii la încheieturile braţelor şi picioarelor, rostogolindu-se şi descolăcindu-se pentru a articula oraşul.

Dar, cu siguranţă că priveliştea cea mai uluitoare dintre toate era chipul.

Obraji de corpuri; orbite cavernoase din care se holbau capete, câte cinci legate împreună pentru fiecare glob ocular; un nas lat şi plat şi o gură care se deschidea şi se închidea, pe măsură ce muşchii fălcilor se strângeau şi desfăceau ritmic. Iar din acea gură, străjuită de dinţi din copii chelboşi, vocea uriaşului – acum doar o palidă copie a puterilor sale anterioare – scotea o singură notă muzicală idioată.

Popolac mergea şi Popolac cânta.

A fost vreodată în Europa o privelişte care să rivalizeze cu asta?'

Mick şi Judd îl urmăreau cu privirea, în timp ce uriaşul făcu încă un pas în direcţia lor.

Bătrânul îşi udase pantalonii. Bolborosind şi implorând, se târî cât mai departe de coliba în ruină, înspre copacii înconjurători, trăgându-şi picioarele moarte după el.

Englezii rămaseră pe loc, privind spre monstrul ce se apropia. Nici spaima şi nici oroarea nu-i mai afecta acum, doar o teamă respectuoasă, ce-i ţintuia locului. Ştiau că aceasta era o privelişte pe care nu mai puteau spera s-o vadă vreodată; reprezenta punctul culminant – după el urmau doar experienţe obişnuite. Atunci mai bine să stea, deşi fiecare pas aducea tot mai aproape moartea, mai bine să stea şi să vadă priveliştea cât încă se afla acolo pentru a fi văzută. Şi dacă acest monstru îi ucidea, atunci cel puţin vor fi zărit un miracol, vor fi cunoscut măreţia pentru un scurt moment. Părea un schimb corect.

Popolac mai avea doi paşi până la colibă. Puteau distinge cu claritate complexitatea structurii sale. Feţele cetăţenilor apăreau în detaliu: albe, ude de sudoare, dar mulţumite în oboseala lor. Unii atârnau morţi în harnaşamentele lor, cu picioarele mişcându-se încoace şi-ncolo, precum cele ale unor spânzuraţi. Alţii, în special copiii, încetaseră să se mai conformeze antrenamentului primit şi se relaxaseră, aşa încât forma corpului degenera, începând să se descompună, odată cu fierberea celulelor rebele.

Şi totuşi, mergea încă, fiecare pas fiind un efort incalculabil de coordonare şi rezistenţă.

Bum...

Pasul ce zdrobi coliba veni mai devreme decât gândiseră.

Mick văzu piciorul ridicat; văzu feţele oamenilor din tibie şi gleznă şi talpă – erau la fel de mari ca şi el acum – toţi oameni solizi, aleşi pentru a suporta imensa greutate a acestei grandioase creaţii. Mulţi muriseră. Partea de jos a tălpii era o îmbinare de corpuri strivite şi însângerate, presate în moarte sub greutatea camarazilor lor.

Piciorul coborî cu un tunet.

În câteva secunde, coliba fu redusă la aşchii şi praf.

Popolac acoperi complet cerul. Era, pentru un moment, o întreagă lume, rai şi pământ, prezenţa sa umplând până la refuz simţurile. De la această distanţa, o singură privire nu putea cuprinde totul, ochiul trebuia să baleieze înainte şi înapoi peste întreaga masă pentru a o include pe toată – şi chiar şi atunci, mintea refuza să accepte întregul adevăr.

Un fragment de piatră proiectat din structura colibei în momentul prăbuşirii, îl lovi pe Judd drept în faţă. Bărbatul auzi în propriul cap lovitura ucigătoare, ca o minge ce loveşte un perete: un deces pe terenul de joc. Nici o durere. Nici o remuşcare. Dispariţia unei lumini, a unei lumini mici şi nesemnificative. Strigătul său de moarte se pierdu în infernul din jur. Corpul său fu ascuns în fum şi întuneric. Mick nici nu-l văzu, nici nu-l auzi pe Judd murind.

Era prea ocupat holbându-se la piciorul uriaşului, în timp ce acesta se opri o clipa pe ruinele colibei; celălalt picior tocmai îşi aduna întreaga voinţă pentru a se mişca, la rândul său.

Mick profită de această şansă. Urlând precum ielele, se repezi spre picior, dorind cu înfrigurare să îmbrăţişeze monstrul. Se împiedică de ruine şi se ridică din nou, însângerat, pentru a ajunge înainte ca piciorul să se fi ridicat, iar el să fi rămas în urmă. Urmă zgomotul unei respiraţii agonizante, pe măsură ce mesajul de mişcare ajunse la picior; Mick văzu muşchii tibiei încordându-se, în timp ce piciorul începu să se ridice. Făcu încă o încercare de a ajunge la el, tocmai când membrul – părăsea pământul, agăţând un harnaşament sau o frânghie, ori poate un păr uman sau carnea însăşi – orice putea apuca din acest miracol în mişcare, devenind astfel o parte din el. Mai bine să meargă cu el, oriunde s-ar fi îndreptat, să-l ajute în scopul propus, oricare ar fi fost acesta; mai bine să moară cu el, decât să trăiască fără el.

Apucă piciorul şi găsi un loc sigur pe gleznă. Urlându-şi extazul complet pentru acest succes, simţi ridicându-se membrul uriaş şi aruncă o privire în jos, prin vârtejul de praf, spre locul unde stătuse până atunci, deja îndepărtat pe măsură ce piciorul se ridica în aer.

Pământul dispăruse de sub el. Făcea autostopul cu un zeu: viaţa simplă pe care o părăsea nu mai însemna nimic pentru el acum – sau vreodată. Avea să trăiască cu acest lucru, da, avea să trăiască cu el – văzându-l şi văzându-l şi mâncându-l din ochi până ce avea să moară din pură lăcomie.

Urlă şi ţipă şi se balansă pe frânghii, sorbindu-şi triumful. Sub el, mult dedesubt, observă corpul lui Judd, încolăcit iremediabil pe solul întunecat. Dispăruse dragostea şi viaţa şi mintea sănătoasă, dispăruseră ca şi amintirea numelui său sau a sexului sau a ambiţiilor sale.

Totul nu mai însemna nimic. Chiar nimic.

Bum...

Bum...

Popolac păşi înainte, zgomotul paşilor îndepărtându-se spre est. Popolac continua să meargă, vuietul vocii sale pierdut în noapte.

* * *

După o zi sosiră păsările, sosiră vulpile, muştele, fluturii, viespile. Judd se mişcă, Judd îşi schimbă poziţia, Judd născu. În pântecul său, viermii se încălziră, în vizuina unei vulpi se dădu o luptă pentru carnea gustoasă a coapselor sale. După asta, totul decurse rapid. Oasele se îngălbeniră, oasele

se fărâmiţară; curând rămase un spaţiu gol pe care-l umpluse odinioară cu respiraţie şi opinii.

Întuneric, lumină, întuneric, lumină. N-o întrerupsese pe nici una cu numele său.

Traducere de
Florin Mircea Tudor